

Fatale liefdesgeschiedenis werkt door in het nu

Het krenng, het duel & de twee doden

Relatieproblemen kun je vaak oplossen. Partners kunnen verwachtingen bijstellen die ze ten opzichte van elkaar hebben of ze kunnen onderlinge miscommunicatie aanpakken. Als de liefde over is, dan wordt het lastiger. Soms is er sprake van oud zeer uit voorbije levens. Bij zulke relatieproblemen gaat het hart van reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele altijd een tikkeltje sneller kloppen. Zielen komen elkaar opnieuw tegen in andere incarnaties om te leren hoe het is om lief te hebben; ‘houden van’ gaat gepaard met vallen en opstaan. Cliënte Lotte voelt zich geclaimd door haar vriend Bor; ze durft hun relatie niet te beëindigen. Spelen schuldgevoelens uit een eerder leven een rol?

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Lotte (23) heeft een relatie met Bor. “Hij is net zo oud als ik en we kennen elkaar een jaar. Maar hij claimt me en dat bevalt me niet.” Ze wil graag bevriend zijn en blijven met Jurriaan, een eerdere ex-vriend. “Bor doet daar moeilijk over. Hij wil mij voor zich alleen hebben. Ik overweeg om het met hem uit te maken, maar vind het lastig om die beslissing te nemen.” Ze vertelt over de keer dat Bor haar belde. Hij voelde zich niet lekker. Lotte: “Ik was aan het fietsen toen hij me belde. Tijdens ons gesprek viel zijn mobiele telefoon plotseling uit zijn handen. Ik schrok, want ik dacht dat er iets ergs met hem aan de hand was, iets medisch. Gauw fietste ik zijn kant op. Ik zag hem op straat liggen met schuim om zijn mond en belde 112. De ambulance kwam en ze brachten hem naar het zieken-

‘Ik hoor een pistoolschot en een van de mannen valt neer...’

huis. Ik mocht niet mee, dat was de procedure, en fietste daarom keihard naar het ziekenhuis toe. Daar sprak een arts me aan. Hij zei dat er niets met Bor aan de hand was, ik kon gerust zijn. Hij zei dat het leek op inbeelding en dat het misschien beter was dat ik een andere vriend zou zoeken, omdat ik een jonge, gezonde vrouw was. Hij klonk beschermend, alsof hij me wilde waarschuwen.”

Bedreigingen

Sinds kort ontvangt Lotte anonieme bedreigingen via WhatsApp. “Ik weet niet van wie die berichten komen. Ik ben op mijn hoede. Komen ze van Bor? Iemand dreigt achter me aan te komen. Ik weet dat Bor mij niet wil laten gaan. Hij wil mij koste wat kost hebben. Thuis heeft hij een wapen liggen en hij is lid van een schietvereniging.” Uit angst dat Bor agressief wordt, mijdt Lotte contact met andere jongens van haar leeftijd en durft ze hun relatie niet te stoppen. Terwijl ze hierover vertelt, ‘zie’ ik beelden uit een vorig leven van Lotte. Twee mannen dingen naar de hand van een jonge vrouw, een meisje nog. Rivalen. Beide jongemannen maken L. het hof. Ik zie een houten kist, geopend. Binnenin is de kist bekleed met fluweel. Op de zachte stof liggen twee pistolen met een lange loop. Ik ‘hoor’ een pistoolschot. Eén van de twee mannen valt neer. Zwaargewond ligt hij op de grond. Bloed komt uit zijn mond, als rood schuim. L. kijkt toe, ze reageert nauwelijks. Doet het haar niets? Gaat het om Lotte, Bor (en Jurriaan) in hetzelfde voorbije leven? Beletten gevoelens van toen Lotte nu bij het maken van een keuze om de relatie met Bor, de vriend die haar zo graag ‘wil hebben’, te beëindigen?

Het kregeng Vivienne

We ontdekken samen het volgende. Lotte beschrijft het zo: ‘Frankrijk, begin negentiende eeuw. Ik ben Vivienne, en ik ben trots op mezelf. Ik zie er heel mooi uit en ik heb goede manieren. Ik heb een prima opvoeding gehad, dat wil zeggen dat mijn ouders ervoor zorgen dat ik later een perfecte (gast)vrouw word. Ik weet precies hoe ik mensen moet ontvangen en hen een fijn gevoel moet geven. Mannen en vrouwen. Ik geef ze niets van mezelf, maar wentel mezelf in hun bewondering. Ik ben echt hard, een kregeng. Ik geef niets om anderen, ook niet om verliefde mannen. Twee jongens zijn verliefd op me. Ze brengen geschenken, zoals een kroonluchter met kristallen en een speeldoesje waar muziek uit komt. De jongemannen interesseren me niets. Ze wedijveren met elkaar via hun geschenken, maar die strijd speelt zich buiten mij om. Ze doen maar. Ik wil hen beiden niet. Vanwege de vele cadeautjes doe ik af en toe alsof ik één van hen leuk vind. Ik vind het wel grappig om te zien hoe ze jaloers zijn op elkaar, maar dat loopt uit de hand... B. daagt J. uit voor een duel. B. is een betere schutter. Dat weet ik. J. is een heethoofd en iemand die zichzelf gemakkelijk overschat. Toch weet je bij zo’n duel niet wie er gaat winnen, want ze moeten eerst allebei twintig passen zetten, zich dan omdraaien en direct schieten. Mijn vader komt aanlopen met een platte hou-

ten doos in zijn handen. Hij opent de doos. Op het paarse fluweel liggen twee pistolen. B. en J. pakken ieder een pistool en gaan met hun ruggen naar elkaar toe staan. De scheidsrechter, mijn vader, houdt zijn beide armen hoog in de lucht zodat de jongens het kunnen zien. Als hij zijn armen naar beneden doet, moeten ze ieder twintig passen lopen, omdraaien en schieten. Mijn vader telt rustig tot twintig. En dan gaat het ineens heel snel..'

Klusje geklaard?

Lotte: 'Mijn vader heeft het woord twintig nog niet uitgesproken of beiden draaien zich om en schieten. J. schiet raak, in het hoofd van B., die meteen op de grond valt. Ik sta te kijken en doe niets. Er rennen mensen naartoe, maar ik blijf staan. Ik zie schuim om de mond van B. Ik wil me net omdraaien om terug naar ons huis te lopen, als ik zie dat J. naar me toekomt. Hij heeft een grimmige blik, van 'ziezo, dat klusje is geklaard'. Hij eist nu mijn hand, maar ik wil hem niet en weiger. Hij wordt woest en wil mijn vader uitdagen. Had die hem mijn hand beloofd? Maar ik wil

*'Ik bepaal zelf wel
met wie ik trouw!'*

echt niet. Ik maak zelf uit met wie ik trouw! Hooghartig draai ik mijn hoofd af en loop weg. Ik trouw niet uit mezelf. Hoe kom ik hier zo makkelijk mogelijk vanaf? Weglopen wil ik niet, te armoedig. Mijn vader weet dat en dreigt daarmee. Als ik niet met J. trouw, dan ontfermt hij me en stuurt hij me weg. Dan moet ik zelf maar zien dat ik mijn kostje verdien. Tja, dan zou ik arm zijn en moeten werken. Dat zie ik niet zitten. Dan maar trouwen. Eenmaal getrouwd, weiger ik om mijn lichaam aan J. te geven. Hij neemt me

Het duel

Een duel met pistolen was een formele manier om een persoonlijke of politieke ruzie op te lossen in Europa en Amerika in de 17^e en 18^e eeuw. De duellisten moesten een bepaald aantal passen van elkaar aflopen, zich omdraaien en schieten. De kans om geraakt te worden was niet erg groot, omdat de pistolen toen nog niet zo nauwkeurig waren. Soms werd het duel gestopt na het eerste schot, als geen van beiden gewond was geraakt. Andere keren ging het door totdat één van de duellisten zich overgaf of gewond neerviel. Voordat pistolen voor duels werden gebruikt, koos men voor messen of zwaarden. Vaak werden de pistolen in een houten kistje vervoerd, van binnen bekleed met fluweel. Een elegante manier om dodelijk gevaar te verzachten...

‘Hoe het is om lief te hebben en daarin een balans te vinden, valt soms niet mee’

soms met geweld, maar als ik er enigszins onderuit kan, doe ik dat. Ik geef mezelf wel aan andere mannen die mij bewonderen en verleiden. Dat is spannend. Ik zie gordijnen, donkere hoekjes, wenteltrappen, een hemelbed. Mijn reputatie kan me niet schelen, oftewel: bij mooie mannen heb ik een hele goede reputatie. Als ze knap genoeg zijn en hun best doen, dan kunnen ze me krijgen. Ik word in dat leven niet oud. Eén van die mooie mannen die mij verleidt en die ik toelaat, snijdt me de keel af. Ik zie hem achter me staan met een mes. Hij kon het niet hebben dat hij mij niet alléén had.’

Liefde is een werkwoord

Vivienne vond de duellerende jongens die met haar een relatie wilden aangaan maar niks. De geschenken, die wilde ze wel in ontvangst nemen. De zwaargewonde B. keerde ze kil de rug toe. Hoe anders is dat anno nu. Ze wil bevriend zijn en blijven met Jurriaan én Bor, die eens elkaars rivalen waren. Ze durft geen harde besluiten te nemen over het uitmaken van haar relatie met een claimende Bor (die thuis een pistool heeft). Het ‘fiets-incident’ vertoont overeenkomsten met het destijds fataal afgelopen duel. De arts in het ziekenhuis voelt op zijn klompen aan dat Lotte beter af is met een minder manipulatieve vriend. Al heeft hij geen weet van de oorsprong van de merkwaardige (ziekte)inbeelding van Bor. Dat een ervaring uit een vorig leven kan meespelen op de achtergrond, is hem waarschijnlijk onbekend; de arts reageert vanuit wat hem nu opvalt. Hij vindt dat een jonge vrouw beter af is met een vriend die haar vrij(er) laat.

Lotte wil nu door iedereen aardig gevonden worden, waardoor ze niet goed op haar persoonlijke grenzen let. Bor zit nog steeds achter haar aan. Wie weet moet hij in zijn leven nu leren dat liefde ‘elkaar liefhebben in vrijheid’ betekent. De te aardige Lotte mag haar bitcherige kant

uit 1800 best af en toe inzetten om nu een goede partner aan te trekken en een foute vriend te dumpen. Uiteindelijk durft ze het besluit te nemen om zich los te maken van Bor. Ze beëindigt hun relatie. Hij mag een andere vriendin gaan zoeken, die hij hopelijk minder bezitterig behandelt. Hoe het is om lief te hebben en daarin een balans te vinden, valt soms niet mee. Immers: liefde is een werkwoord. •

